

CARTES I MISSATGES

Europa: comprensió i empatia

Aquest mes de juliol he tornat al nord de Portugal. Hi havia estat feia tres anys. En aquella ocasió vaig veure a Porto moltes cases mig derruïdes, alhora que un gran nombre de persones mendicants, que duïen, no cal dir-ho, la pobresa més que pintada a la cara.

Aquest cop he vist que continuen havent-hi ben bé les mateixes cases en ruïnes, a causa del fet, sobretot, que en moltes els lloguers són antics i, per tant, paguen molt poc. A més, a cada casa hi viuen un o dos llogaters, per la qual cosa als propietaris els surt molt car si mai hi volen fer una reparació. Pel que fa als pidolaires, la meva sensació ha sigut que n'hi ha menys, tot i que en absolut han desaparegut dels carrers, on encara en malviuen molts.

EULÀLIA ISABEL RODRÍGUEZ PITARQUE
TORROELLA DE MONTGRÍ

Mentrestant, la guia del viatge, resident a Porto, ens va fer saber que en aquest últim any, d'una manera molt lenta i precària, notaven una petita millora de la situació econòmica de greu crisi, a la vegada que vivien amb molta preocupació el que estava passant a Grècia, perquè els recordava el seu rescat.

Els portuguesos, que són ben conscients de la seva crisi, es veuen molt pròxims als grecs, i això fa que sentin una gran empatia i comprensió davant la situació límit en què està el poble hel·lè. Em demano si aquí, al nostre país, aquesta comprensió i aquesta empatia en relació als desfavorits es donen fora de l'àmbit de les promeses purament preelectorals, un període que ve acompanyat de les abrandades promeses i de les mútues desqualificacions de sempre entre els polítics de diferent color.

UDC s'enriu de Catalunya

Josep Antoni Duran i Lleida i Ramon Espadaler opten pel diàleg per aconseguir un acord que doni satisfacció a les demandes de justícia que planteja Catalunya, tot i que saben per pròpia experiència que aquesta via està tancada i que el govern espanyol no l'acceptarà, tret que s'hi vegi obligat per la campanya dels promotors de la llista unitària.

Insisteixen en el camí del diàleg, perquè saben que així no canviarà res, tot continuarà igual, i conservaran els seus interessos i objectius particulars per davant dels objectius del partit, UDC, i de Catalunya. Visca la injustícia!

MAGÍ TORNER BALCELLS
BARCELONA

L'estat espantat

L'estat espanyol està espantat. Per què? Perquè té la certesa que *això nostre* no ho pot aturar, i que es quedarà sense la gallina dels ous d'or. ¿D'on treu aquesta certesa quan està repetint que no hi haurà DUI, que no hi haurà segregació ni independència de Catalunya, etc.?

Sap que la situació actual no és ni una dèria del president Mas ni una imposició del Sr. Junqueras, sap que això ha anat i va al revés: que els polítics estan fent el que la gent del carrer els exigim que facin. Sap que fa anys que hi ha milers de persones treballant anònimament, voluntàriament, gratuïtament, fent tasques de tota mena, que aquesta tasca de formigueta ha anat quallant i ha anat guanyant gent, a poc a poc però de manera imparable.

I, com que sap tot això, està espantat. I ara ja no li queda gaire cosa més que el recurs de la por, la por més directa. Intentarà fer-nos por de veritat perquè és potser el seu últim recurs: espantar-nos gairebé físicament. Però nosaltres hem de continuar com ara, treballant il·lusionats, alegres i respectuosos amb tot i amb tothom. Ho tenim a tocar, no ens hem d'espantar però tampoc no ho hem de malmetre per cap excés de rauxa, hem de continuar fent-ho bé.

AGUSTÍ VILELLA I GUASCH
CAMBRILS

Discursos clars

Estic d'acord amb els que diuen que Xavier García Albiol té un "discurs molt clar". La mena de discurs propi dels plantejaments simplistes que ho redueixen tot a un reguitzell de tòpics que tan bé calen entre els prejudicis de molts ciutadans. Prejudicis que són fonamentals per controlar la sensació de sentir-se amenaçats i, com deia Einstein, més difícils de desfer que un àtom.

JESÚS VEIGAS RODRÍGUEZ
BADALONA

No em fa por la victòria

A mi el que em fa por no és la victòria, no em fa por la independència. A mi em fa por Catalunya si perdem. Si perdem, la llei Wert serà un joc de nens. Si perdem, prendran totes les mesures necessàries per tenir-nos "atados y bien atados", no podrem ni respirar en català.

Ai dels vençuts! Si perdem, per a ells sí que hauran sigut unes plebiscitàries, sense possibilitat de recurs. Per què un recurs si el TC és casa se-

va? Però, si guanyem, seguirem el full de ruta, i negociarem amb qui vulgui negociar.

L'Europa d'Adenauer, Monet, Shuman i De Gasperi encara és un embrió. De moment a mi em fan més il·lusió Suècia, Noruega i Suïssa que la UE. Tal com està ara preferiria tractats parcials que integració completa.

Estic tan segur que ens en sortirem... Ens hi han portat, ens hi estan portant: o independència, o l'ofec.

JOAN MARTORELL I BARBERÀ
MARTORELL

Sobre els rècords en meteorologia

El juliol del 2015 serà recordat per l'assoliment de temperatures realment elevades i, en alguns casos, fins i tot mai vistes o mai registrades. ¿Però realment podem afirmar aquests fets amb total rotunditat i rigor?

Al' hora d'analitzar l'excepcionalitat d'un valor meteorològic cal fer ús de les sèries climàtiques, el testimoni numèric de l'evolució del clima. Aquests registres, i més si abracen un ampli període de temps, poden estar afectats per diverses pertorbacions que resultin en una fotografia de l'evolució del clima esbiaixada i no del tot real. Tothom entendra que els termòmetres que s'utilitzaven a l'Observatori Fabra l'any 1913 no són els mateixos que els actuals, o que les condicions d'instal·lació d'un pluviòmetre a la Girona del 1920 són ara del tot diferents.

Això s'accentua quan un observatori passa de l'observació manual a l'automàtica, amb un altre tipus d'instrumental. Tots aquests elements cal tenir-los ben presents a l'hora d'analitzar les dades i treure'n conclusions fiables. Notícies com la del 7 de juliol passat, quan es va dir que la ciutat de Lleida havia superat el rècord històric de temperatura amb 42,9 °C, estan mancades de rigor, perquè aquell registre provenia d'una estació meteorològica amb una ubicació i instrumentació molt diferents de la històrica. Tot i existir tècniques estadístiques que permeten ajustar els registres i disminuir la incertesa, sovint no són prou hàbils per reproduir amb fiabilitat la meteorologia viscuda.

El més valuós de les dades climàtiques diàries és analitzar la periodicitat i recurrència de fenòmens extrems, més que no pas l'assoliment d'un valor extrem de manera aïllada. Saber que a Barcelona hi ha ara 24 nits tropicals més (temperatura mínima superior als 20 °C) que no pas el 1950 aporta molta més informació i té menys incertesa.

MARC PROHOM I DURAN
CAP DE L'ÀREA DE CLIMATOLOGIA DEL SERVEI METEOROLÒGIC DE CATALUNYA

Les cartes enviades pels lectors han de tenir un màxim de 1.000 caràcters. El diari es reserva el dret de resumir-les. Els seus autors hi han de fer constar nom i cognoms, adreça postal i electrònica, número de carnet d'identitat i un telèfon de contacte. Les cartes no es respondran.

Veïns temporals

SÍLVIA SOLER

Les vacances solen fer-te comparir espai i intimitats amb gent de la qual no saps res i que, molt probablement, no tornaràs a veure mai més a la vida. Passa als viatges organitzats, o als creuers: convius intensament durant uns dies amb un grup heterogeni de persones que, com tu, ofereixen la seva millor cara perquè estan de vacances, s'estan divertint i, per tant, estan de bon humor. Al final del viatge el grup intercanvia telèfons i adreces de correu electrònic, en moltes ocasions com un gest de pura educació o cordialitat, sabent que mai no faran servir aquells contactes.

Als hotels m'agrada entretenir-me, al bufet de l'esmorzar, repassant les taules per provar d'endevinar si la família de la taula del darrere són danesos o alemanys, si la parella que encara tenen els llençols marcats a la cara estan de viatge de nuvis o si aquell altre grup familiar té previst visitar durant el dia el mateix que nosaltres.

I després hi ha aquells apartaments de vacances, amb balcons idèntics, separats només per una mampara de vidre o de plàstic. Quan hi arribes l'apartament sembla massa austera, gairebé sòrdid, però l'endemà al matí, amb les tovalloles de platja esteses a

M'agraden. He vist com es miren als ulls mentre sopen, conversen animadament i riuen molt sovint

la barana, ja fa una altra cara. Ja és un lloc ple de vida.

Al costat hi ha una parella jove. Ella és molt prima, amb una llarga i abundant melena rinxolada i un somriure impecable d'ortodòncia, i ell és un pèl més baixet, de mirada entremaliada i gesticulació desinhibida. M'agraden. He vist com es miren als ulls mentre sopen –gairebé cada vespre al mateix italià que nosaltres–, conversen animadament i riuen molt sovint.

Estic segura que tenen un bon futur en comú. S'ho passen bé junts i, quan passen vora el mar, agafats per la cintura, tinc la sensació que ells tenen la sensació que l'han encertat de ple.

Però un matí que surto al balcó a prendre el primer cafè en solitari –a casa tothom dorm– sento alguna cosa rere la mampara. Primer és com una remor de fons però ara ell alça una mica la veu. El to indica clarament que han encetat una discussió. La sento a ella, crispada, i entenc que li retreu a ell una trucada que acaba de fer o de rebre. Puc entendre-ho perquè ella està cridant. Ell calla, de moment. Ella insisteix i jo voldria demanar-li des del meu balcó estant que s'aturi. Llavors se sent un "Calla!" violent, autoritari, insuportable, i ella anuncia amb la veu plorosa que fa la bossa i se'n va.